

z dnia 14 sierpnia 1924 r. Nr. VIII A — 1059, a ograniczonego od zachodu gruntami wsi Tołkuny, od północnego wschodu szosą Nowojelnią — Zdzięcioł, od południowego wschodu ulicą, oznaczoną na wspomnianym planie Nr. 8, oraz od południa gruntem Skarbu Państwa, — za cenę 7.500 zł.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *J. Jędrzejewicz*
Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

242.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 15 marca 1934 r.

o wynagrodzeniu za grunty, wywłaszczane na rzecz gminy.

Art. 1. Cena wykupu prywatnych gruntów, wywłaszczanych w granicach osiedli na rzecz gminy, a przeznaczonych na ulice i drogi gminne wraz z gruntami pomocniczymi, wynosi jedną dziesiątą ich ceny szacunkowej. Przepisu tego nie stosuje się do tych części ulic i dróg, które położone są poza pasem o szerokości 20 m, biegnącym przez środek ulicy lub drogi, przewidzianej w planie zabudowania.

Art. 2. Cena wykupu prywatnych placów, targowisk i skwerów, użytkowanych na cele publiczne, a wywłaszczanych w granicach osiedli na rzecz gminy, wynosi połowę ceny szacunkowej.

Art. 3. Przepisy artykułów 1 i 2 odnoszą się tylko do gruntów, które odpowiadają wszystkim niżej podanym warunkom:

- a) grunty te do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy stale były użytkowane na cele publiczne;
- b) grunty te zostały przeznaczone prawomocnym planem zabudowy danego osiedla na ulice, drogi, place, targowiska lub skwery;
- c) właścicielami gruntów tych są jeszcze te same osoby lub ich spadkobiercy, które były ich właścicielami w dniu oddania gruntów na powyższe cele;
- d) właściciele powyższych gruntów lub ich spadkodawcy byli w dniu oddania gruntów na powyższe cele albo przed tym dniem właścicielami terenów, przylegających do wymienionych gruntów;
- e) na gruntach tych niema innych budowli, niż stanowiących własność gminy.

Art. 4. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Art. 5. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *J. Jędrzejewicz*
Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

243.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 26 marca 1934 r.

o pomocy lekarskiej dla żołnierzy wojska i marynarki wojennej oraz ich rodzin.

Na podstawie art. 14, 28 ust. 1, art. 37, 39, 45 i 46 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664) oraz art. 59 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 42, poz. 380) zarządza się co następuje:

ROZDZIAŁ I.

Postanowienia wstępne.

§ 1. (1) Pomoc lekarska przysługuje:

- a) żołnierzom zawodowym w stanie czynnym;
- b) żołnierzom zawodowym w stanie nieczynnym, jeśli pobierają uposażenie;
- c) żołnierzom nadterminowym, pełniącym czynną służbę wojskową;
- d) oficerom rezerwy, powołanym do czynnej służby wojskowej, celem przemianowania na zawodowych;
- e) podoficerom i szeregowcom, pełniącym obowiązkową służbę czynną;
- f) podchorążym (uczniom szkół kształcących na oficerów zawodowych) pełniącym czynną służbę wojskową;
- g) żołnierzom rezerwy, odbywającym ćwiczenia wojskowe lub dodatkowe ćwiczenia wojskowe;
- h) żołnierzom zawodowym w stanie spoczynku;
- i) oficerom i chorążym rezerwy i pospolitego ruszenia, tudzież żołnierzom zawodowym w stanie spoczynku, pełniącym czynną służbę wojskową w czasie wojny, mobilizacji, lub na podstawie zarządzenia Rady Ministrów, o ile bezpieczeństwo Państwa tego wymaga;
- j) podoficerom i szeregowcom rezerwy i pospolitego ruszenia, pełniącym służbę czynną w czasie wojny, mobilizacji, lub na podstawie zarządzenia Rady Ministrów, o ile bezpieczeństwo Państwa tego wymaga.

(2) Pomoc lekarska przysługuje również członkom rodziny żołnierzy, wymienionych w ust. (1) pod lit. a), b), d), i).

(3) Za członków rodziny należy uważać osoby, wymienione w art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664).

§ 2. Pomoc lekarska obejmuje:

- a) poradę lekarską wraz z zapisywaniem i wydawaniem środków leczniczych i opatrunkowych;

b) przeprowadzanie koniecznych badań diagnostycznych i zabiegów leczniczych;

c) leczenie w wojskowych zakładach leczniczych (szpitalach, sanatoriach) i innych zakładach w tym celu zakontraktowanych przez wojsko;

d) leczenie w przypadkach uzasadnionych w pozawojskowych zakładach leczniczych.

§ 3. (1) Pomocy lekarskiej udziela się zasadniczo w granicach Państwa Polskiego.

(2) Udzielanie pomocy lekarskiej zagranicą lub na obszarze W. M. Gdańska normują rozdziały III i IV rozporządzenia niniejszego.

§ 4. Pomoc lekarska jest zasadniczo bezpłatna, o ile niniejsze rozporządzenie nie postanawia inaczej.

ROZDZIAŁ II.

Pomoc lekarska w kraju.

§ 5. (1) Pomocy lekarskiej udzielają lekarze wojskowi lub też zakontraktowani lekarze cywilni.

(2) Do ich zakresu działania należy:

a) zapisywanie środków leczniczych i opatrunkowych;

b) kierowanie chorych na badania diagnostyczne oraz zabiegi lecznicze;

c) umieszczanie chorych w zakładach leczniczych.

§ 6. (1) Przy zapisywaniu lekarstw i środków opatrunkowych, lekarz wojskowy (zakontraktowany lekarz cywilny) kieruje się zasadniczo katalogiem materiału wojskowo-sanitarnego, wydanym przez Ministra Spraw Wojskowych.

(2) Zapisywanie leków, nieobjętych katalogiem, jest dopuszczalne tylko w przypadkach wyjątkowych, uzasadnionych stanem chorego.

(3) Leki i środki opatrunkowe wydają na podstawie recepty lekarza wojskowego (zakontraktowanego lekarza cywilnego) zasadniczo apteki wojskowe.

§ 7. (1) Żołnierze wymienieni w § 1 ust. (1) pod lit. a), b), c), d), i), tudzież członkowie rodzin żołnierzy, wymienionych w tym paragrafie pod lit. a), b), d), i), mogą korzystać z pomocy lekarza niewojskowego w przypadkach:

a) nagłego zachorowania;

b) zachorowania w miejscowości, w której nie ma lekarza wojskowego (zakontraktowanego lekarza cywilnego) i w której uprawniony do pomocy lekarskiej musi przebywać z przyczyn od niego niezależnych;

c) w innych uzasadnionych przypadkach.

(2) W wymienionych przypadkach zwraca się kosztą, związane z udzieleniem niezbędnej pomocy lekarskiej według cennika, obowiązującego na terenie tej izby lekarskiej, na którym udzielono pomocy.

§ 8. (1) Osoby, wymienione w § 1 ust. (1), korzystają bezpłatnie z pomocy lekarskiej zarówno w leczeniu szpitalnym, jak i ambulatoryjnym na warunkach, jakie ustala szczególne przepisy wydane przez Ministra Spraw Wojskowych.

(2) Osoby, wymienione w § 1 ust. (2), korzystają bezpłatnie z pomocy lekarskiej w leczeniu szpi-

talnym. W leczeniu ambulatoryjnym opłacają za leki, środki opatrunkowe i zabiegi lekarskie 50% rzeczywistych kosztów.

(3) Szczegółowe przepisy wyda Minister Spraw Wojskowych.

§ 9. Leczenie szpitalne odbywa się zasadniczo w wojskowych zakładach leczniczych lub zakładach leczniczych, zakontraktowanych na ten cel przez władze wojskowe.

§ 10. (1) W uzasadnionych przypadkach leczenia żołnierzy, wymienionych w § 1 ust. (1) pod lit. a), b), c), d), i), tudzież członków rodzin, wymienionych w § 1 ust. (2), w pozawojskowych zakładach leczniczych, przysługuje im zwrot kosztów leczenia. Zwrot kosztów leczenia w tych zakładach nie obejmuje jednak kosztów dodatkowych, jak operacje, zabiegi i t. p.

(2) Wysokość zwracanych kosztów leczenia w pozawojskowych zakładach leczniczych normują szczegółowe przepisy, wydane przez Ministra Spraw Wojskowych.

(3) Żołnierze zawodowi w stanie spoczynku mogą być leczeni zasadniczo wyłącznie w wojskowych zakładach leczniczych.

§ 11. Koszty przewozu chorego do zakładu leczniczego i zpowrotem, tudzież przewozu personelu, towarzyszącego ewentualnie choremu (lekarz, pielęgniarka i t. p.) ponosi całkowicie Skarb Państwa.

§ 12. (1) Minister Spraw Wojskowych może przyznać na kosztą leczenia żołnierza zawodowego w stanie czynnym, lub członków jego rodziny, pewne sumy ryczałtowe (zryczałtowane kosztą pozawojskowego leczenia), gdy zachodzi uzasadniona konieczność leczenia chorego w zakładach leczniczych pozawojskowych, lub też, gdy za tem przemawiają warunki, w których się chory znajduje.

(2) Przyznanie zryczałtowanych kosztów pozawojskowego leczenia może dotyczyć zarówno leczenia szpitalnego, jak również leczenia klimatycznego lub zdrojowego.

§ 13. (1) Leczenie w zakładach leczniczych może trwać na koszt Skarbu Państwa zasadniczo tylko przez czas 6 miesięcy. Na wniosek zakładu leczniczego może jednak Minister Spraw Wojskowych udzielić zezwolenia na przedłużenie tego okresu.

(2) Leczenie żołnierzy, wymienionych w § 1 ust. (1) pod lit. c), e), f), g), i), j), może trwać na koszt Skarbu Państwa tylko do chwili pozostawania chorego w służbie czynnej (do chwili ukończenia postępowania rewizyjno-lekarskiego).

ROZDZIAŁ III.

Pomoc lekarska na obszarze W. M. Gdańska.

§ 14. Pomoc lekarska w zakresie, określonym w niniejszym rozporządzeniu, przysługuje żołnierzom, wymienionym w § 1 ust. (1), gdy pełnią służbę na obszarze W. M. Gdańska, oraz członkom

rodzin żołnierzy, wymienionych w § 1 ust. (1) pod lit. a), b), d), i), jeżeli stale na tym obszarze zamieszkuje.

ROZDZIAŁ IV.

Pomoc lekarska zagranicą.

§ 15. (1) Żołnierze w czynnej służbie w czasie służbowego pobytu zagranicą, oraz członkowie rodzin żołnierzy zawodowych, przebywających służbowo zagranicą z rodziną, mają prawo do pomocy lekarskiej na koszt Skarbu Państwa w zakresie, określonym w niniejszym rozporządzeniu.

(2) Zwrot i wysokość wydatków, związanych z leczeniem szpitalnym, ambulatoryjnym lub domowym zagranicą, określa każdorazowo Minister Spraw Wojskowych.

§ 16. W przypadkach, gdy stan zdrowia żołnierza zawodowego w stanie czynnym, po wyczerpaniu wszystkich dostępnych środków leczenia w kraju, wymaga dodatkowo leczenia zagranicą, bądź to szpitalnego, bądź to klimatycznego lub zdrojowego, może Minister Spraw Wojskowych przyznawać ryczałtowo sumy na koszt leczenia zagranicą w wysokości przez siebie uznanej.

ROZDZIAŁ V.

Postanowienia końcowe.

§ 17. Postanowienia rozporządzenia niniejszego nie dotyczą pomocy lekarskiej dla umysłowo chorych żołnierzy zawodowych w stanie spoczynku, które to kwestje normują art. 56 i 57 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 42, poz. 380).

§ 18. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych.

§ 19. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 lutego 1934 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Jędrzejewicz*

Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

244.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW.

z dnia 26 marca 1934 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 kwietnia 1919 r. o sposobie użycia wojska dla zabezpieczenia porządku publicznego.

Na podstawie art. 3 dekretu z dnia 2 stycznia 1919 r. o używaniu wojska w wypadkach wyjątkowych (Dz. P. P. P. Nr. 1, poz. 80) oraz art. 8 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 18 kwietnia 1919 r. o sposobie użycia wojska dla za-

bezpieczenia porządku publicznego (Dz. P. P. P. Nr. 35, poz. 276) dodaje się po art. 8 nowe postanowienie, oznaczone w kolejności jako art. 8-a o następującym brzmieniu:

„Art. 8-a.

„Żołnierzom wezwanym do pomocy władz cywilnych w przypadkach, określonych w art. 1, i pełniącym w tym celu służbę poza miejscem stałego garnizonu, przyznaje się dodatek dzienny w wysokości 75% diet przysługujących w czasie podróży służbowych zależnie od posiadanego stopnia wojskowego. W razie pełnienia służby, określonej w art. 1, w miejscu stałego garnizonu, prawo do pobierania powyższego dodatku posiadają ci tylko żołnierze, którzy pełnią tę służbę ponad 12 godzin.

Koszty wynikające z tego tytułu, jak również wydatki nadzwyczajne, przekraczające normy zwyczajnego utrzymania wojska i zużycia materiału, ponosi zainteresowane ministerstwo.”

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych.

§ 3. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 lutego 1934 r.

(2) Równocześnie traci moc obowiązującą:

1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 października 1924 r. w sprawie uzupełnienia rozporządzenia o sposobie użycia wojska dla zabezpieczenia porządku publicznego postanowieniami, dotyczącymi dodatku asystencyjnego (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 895);

2) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 marca 1929 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 października 1924 r. w sprawie uzupełnienia rozporządzenia o sposobie użycia wojska dla zabezpieczenia porządku publicznego postanowieniami, dotyczącymi dodatku asystencyjnego (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 264).

Prezes Rady Ministrów: *J. Jędrzejewicz*

Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

245.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 23 marca 1934 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o zasadach i sposobie wykonywania kontroli wysokości odsetek płaconych przez Komunalne Kasy Oszczędności i gminne kasy pożyczkowo-oszczędnościowe od wkładów i innych lokat pieniężnych.

Na podstawie art. 3 pkt. 1 ustawy z dnia 29 marca 1933 r. w sprawie wysokości odsetek od wkładów i innych lokat pieniężnych w komunalnych kasach oszczędności i spółdzielniach (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 255) zarządza się co następuje: